

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ας κάνουμε ειρήνη!... Μπορείς, ντόνα Κρούζ, να ύπηρετήσης και μένα και τη δεσποινίδα ντέ Νεβέρ συγχρόνως... Σ'ε βαίω ότι δεν θέλω το θάνατό της...”

—“Εγώ όμως τόν θέλω!... Άκούστηκε ή σθημένη φωνή της Αύγης από τό κρεβάτι. Τόν επικαλούμαι σέ κάθε ώρα, σέ κάθε στιγμή... Κόπτεο μάλιστα πού φαίνεται πώς άπλώνει πρὸς ἐμένα τά κοκκαλιάρικα χέρια του, και θέλει νά με πάρη... Μά άνάμεσα σ' αὐτόν και σέ μένα, άπλώνεται πάντοτε ένα σπαθί κι' άκούω τήν κραυγή: “Είμ' ἔδω! Είνε τό σύνημα τοῦ πατέρα μου τό δουκὸς ντέ Νεβέρ... Είνε τό σύνημα τοῦ ἀγαπημένου μου ‘Ερρίκος!... Καί ὁ θάνατος φεύγει!...”

“Άκούοντας τά λόγια αὐτά, ὁ Γκονζάγκας ἔνοιωσε μιά τρομερή ταραχή νά τόν κυριεύη.

Ξεχνώντας κάθε σεβασμό, χάνοντας τούς τρόπους του τοῦ μεγάλου ἀρχόντος χτύπησε τό πόδι του και μοῦγκισε:

—“Ὁ Λαγκαρντέρ πέθανε! Μοῦ ἔφεραν τό σπασιμένο του σπαθί, τό σπαθί πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας...”

Μιά κραυγή ἀγωνίας ἀκούστηκε κι' ἡ ντόνα Κρούζ ὤρμησε πρὸς τὴν Αὐγή, γιά νά τὴ συγκρατήση και νά τὴ γαληνέμη.

“Ἡ φωνή νά εἶχε ἀνασηκωθῆ στό κρεβάτι της με τά μάτια βλοσυρά, με τά χεῖλη κατάλευκα.

—“Πέθανε! φώναξε. Ὁ ‘Ερρίκος πέθανε!... ὦ! Δέν εἶνε ἀλήθεια! “Αν τόν εἶχαν σκοτώσει, θά ἔνοιωθα κι' ἐγὼ στήν καρδιά μου τό χτύπημα τοῦ δολοφόνου!... Ὅχι... Ζῆ!... Ζῆ!... Τό σπαθί πού δίνει και σέ μένα δύναμη νά ζῶ... Ὁ ‘Ερρίκος εἶνε ζωντανός!... Θάρρῆ!... Θά σκοτώσῃ!... ‘Ερρίκο!... ‘Ερρίκο!...”

“Ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ταραχή της, σωριάστηκε πάλι στό κρεβάτι της και ἀπὸ τά χεῖλη της δέν ἔβγαναν τώρα, παρά μόνο λόγια κομμένα και μπερδεμένα.

—Πηγαίνετε σεις, συμβούλευσε ἡ ντόνα Κρούζ τὸν Γκονζάγκα. Τά φέμιστά σας και ἡ παρουσία σας τῆς κάνουν μεγάλο κακό... Σεβαστήτε τουλάχιστον μιά ἐτιοιμόνατη... Πηγαίνετε...”

Μπροστά στήν ἀγανάκτησι τῆς ‘Αιτυγίας, ὁ πρίγκηψ δέν τόλμησε ν' ἀντιταθῆ.

—Φεύγω σέ μιά ώρα γιά τὴ Μαδρίτη, εἶπε καθὼς ἔβγαине ἔξω. “Ἐλα σέ λίγο νά με βρῆς... Θέλω νά σοῦ μιλήσω...”

Οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα δέν βρισκόντουσαν ἐκεῖ... Αὐτοὶ εἶχαν μείνει στή Σαραγκόσα. Μονάχα, ὁ Γκονζάγκας κι' ὁ Πεϋρόλ εἶχαν μεταφέρει τίς δυὸ νέες στό Πένα, γιάτι δέν ἤθελαν νά ξέρῃ ἄλλος, ἐκτός ἀπ' αὐτούς, τό καταφύγιό τους.

“Ἡ ντόνα Κρούζ ἔμεινε λίγες στιγμὲς κοντά στήν Αὐγή. “Ὅταν όμως εἶδε πὺς ἡ φίλη της εἶχε κλείσει τά μάτια κι' εἶχε ἀποκοιμηθῆ θυμῆθηκε τὴν πρόσκλησι τοῦ Γκονζάγκα και κατέθηκε στή σάλλα τοῦ πανδοχείου, ὅπου, μπροστά σ' ἕνα τραπέζι, ὁ πρίγκηψ καθόταν μαζί με τὸν Πεϋρόλ και κουβέντιαζε.

Μόλις ὁ Γκονζάγκας εἶδε τὴ ντόνα Κρούζ, τὴν προσκάλεσε νά καθῆση και τῆς εἶπε:

—“Ὅπως σοῦ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, φεύγω γιά τὴ Μαδρίτη και δέν ξέρω πότε θά ξαναγυρίσω. Προετοιμάζονται ἐκεῖ σπουδαία γεγονότα πού θ' ἀποτελέσουν γιά μένα τὴν ἑναρξὴ μιάς καινούργιας παντοδυναμίας... Ἡ κατάστασις τῆς δίδος ντέ Νεβέρ με κάνει

νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν θ' ἀποπειραθῆ νά δραμετεύσῃ. Ἡ θῆς στείλω μάλιστα ἕνα γιατρό, ὁ ὅποιος θά τὴν κάνει γρήγορα καλά.

Μιά λάμψις χαρᾶς πέρασε ἀπὸ τά μάτια τῆς ντόνας Κρούζ.

—“Ὅστε μάς ἀφήνετε μόνες ἔδω; βιάστηκε νά ρωτήσῃ.

Μά ἀμέσως ἐάγκωσε τά χεῖλη της, γιάτι κατάλαβε πὺς εἶχε βιασθῆ.

—Καθόλου, ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας, γαμογελῶντας. Θά μαθαίνω ἀμέσως ὅτι γίνεται ἔδω... ‘Ἐξ ἄλλου, ἡ δεσποινὶς ντέ Νεβέρ δέν μπορεῖ νά μείνη πολὺ καιρὸ σ' αὐτό τό βρουμερὸ πανδοχεῖο... Σὰς ἔγω προετοιμάσει διαμυσώματα, ἀξία γι' αὐτὴν και γιά ἐμένα. ‘Ἐκεῖ, θά εἰσάσεται ἀσφαλισμένη...”

“Ἡ ντόνα Κρούζ ἔκανε μιά κίνησι ἀδιαφορίας, κι' ὁ πρίγκηψ ἐξακολούθησε, δείχνοντας με τό δάχτυλο τό πανόραμα, πού ἀπλωνόταν σ' ἕνα μαγευτικὸ τοπίο.

—Βλέπετε ἐκεῖ ψηλά αὐτό τὸν πύργο, πού ὀρθώνεται στήν κορυφῆ τοῦ βουνού!... Μόλις ἡ δεσποινὶς ντέ Νεβέρ θά εἶνε εἰς θέσιν νά μετακινήθῃ, θά πᾶτε ἐκεῖ κι' ἡ δυὸ σας...”

“Ἡ ντόνα Κρούζ ἔριξε μιά ματιά πρὸς τό μέρος πού τῆς εἶδεινε, διέκρινε ἕνα ἐρειπωμένο πύργο.

—“Μι' ἀσφαλίαν” εἶπε μορφάζοντας. Τό μέρος εἶνε ἀπρόσιτο, οἱ τοίχοι εἶνε χωρὶς ἄλλο χοντροί... Μά ὁ ἀετός θά μπορέσῃ νά μῆ μέσῃ.

—Σοῦ εἶπα πὺς ὁ Λαγκαρντέρ πέθανε!

—Ἐφόσον δέν τόν σκοτώσατε μόνες σας, με τό ἴδιο σας τό χέρι, πρέπει ν' ἀμφιβάλτε γιά τό θάνατό του... Τώρα θελετε νά μάς σολακίσετε ἐκεῖ πάνω... “Ἐστω! Ὁ Λαγκαρντέρ θά ἴρῃ νά μάς ἀπελευθερώσῃ...”

—Ὁ Λαγκαρντέρ σκοτώθηκε στό Πέρασμα τοῦ Πάνκορμπο. Δέν θά τόν δῆτε ποτὲ πάλι...

—Οἱ νεκροὶ καμιά φορὰ ἀνασταίνονται! εἶπε ἐτίσημα ἡ ντόνα Κρούζ. Μά πῆστε μου τώρα, ποῖος θά εἶνε ὁ δεσμοφύλακας μας σ' αὐτὴ τὴν ἀετοφυλά; Ὁ κ. Πεϋρόλ χωρὶς ἄλλο... Αὐτὸς εἶνε κατάλληλος γιά ὅλες τίς δουλειές. Πάντως, μάθετε αὐτό, κύριε πρίγκηψ. Μὴν ὑπολογίζετε στήν ὑπαταγή μου... ‘Ἐγὼ γεννήθηκα ἐλευθερῃ... κι' ἐλευθερῆ θά πεθάνω... Μὴ μοῦ ζητήσετε λοιπὸν νά σας ὑποσχεθῶ πράγματα, τά ὅποια δέν θά κάνα...

—Καί όμως ἀνιέ ὑπάκουες, εἶπε ὁ Γκονζάγκας, θά ἦσουν δουκίσσα.

—Ὁ διάβολος και σεις θά ποῦ δίνατε αὐτό τὸν τίτλο, ἀπάντησε ἡ Φλόρα με σποκαστικὸ τόνο. Μά δέν ὑπάρχει ἀνάγκη τῶσαν σπουδαίων ὑποκειμένων γιά νά γίνω μαρκησία. Ὁ κ. ντέ Σαθερνὸ φτάνει...

—Πολὺ ἀστεία αὐτὴ ἡ ἐλιπίδα!... Αὐτὸς ὁ γεμυλισμένος ὁ Σαθερνὸ σπῆ ὑποπνέθηκε μιά βραδυά, ἐπάνω στό μεθισί του, νά σέ κάσῃ σύζυγό του... Μά τώρα θά τό ἔχη ξεχάσει πάλι...

—Αὐτὸ εἶνε μιά ὑπόθεσις, πού ἀφορᾶ τοὺς δυὸ μας, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Μά εἶτε μείνω Τσιγγάνα εἶτε γίνω μαρκησία, δέν θά γίνω ποτὲ ἐπιπληκτισιάς, ὅπως θελήσατε νά με κάνατε...

—Τόσο τὸ γερότερο γιά ἐμένα!

—Και γιά σᾶς, γιά σᾶς ποσπάνταν... Αὐτὸ ἦταν ἕνα παιγνίδι δικὸ σας κι' ὁ δικὸ μου... Κι' ἐπειδὴ γάστατε αὐτό τό παιγνίδι, γι' αὐτὸ λυτᾶσθε τόσο... Μά τώρα χάνετε και τὸν καιρὸ σας, ἐξοχώτατε... Σὰς περιμένουν στή Μαδρίτη, ὅπου πρόκειται ν' ἀρχίσῃ ἡ

‘Ἡ Αὐγή εἶχε κλείσει τά μάτια κι' εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

καινούργια σας παντοδυναμία...

Και, κάνοντας μία ειρωνική υπόκλιση, διευθύνθηκε προς την πόρτα και βγήκε έξω.

—Είπε πολύ επικίνδυνη, είπε ο Γκονζάγκας στον έπιστάτη του. Νά την επιβλέπεις και να προσέχει μήπως στείλει πουθενά καμιά έπιστολή... Σ'έ καθιστώ υπεύθυνο γι' αυτό...

—Μά δέν θά ήταν προτιμότερο ν' άπαιλλαγούμε άπ' αυτή... είπε με τή σφουριχτή του φωνή ο Πεϋρόλ. Δέν θά ήταν προτιμότερο ν' άπαιλλαγούμε κι' άπ' τίς δύο;

Ο Πεϋρόλ είχε προχωρήσει χωρίς άλλο πολύ, γιατί ο Γκονζάγκας αναπήδησε και είπε:

—Όχι!... Δέν είν' αυτό τό σχέδιό μου... Ή Αύγη πρέπει να ζήση: Είνε τό δόλωμα που θά τραθήσει και τους άλλους... Ή άσπίδα που θά βάλουμε μεταξύ τους και μετάφ' μας... ο δήμος με τόν όποιο θά έξαγοράσουμε, ότι έχουμε χάσει ώς τώρα... "Άμα πεθάνει αυτή, δέν μάς μένει πειά τίποτε...

—Είν' έπίσης κι' ένα εμπόδιο, έξοχώτατε, σέ ότι σκοπεύετε να κάνετε στη Μαδρίτη... Ο αντίβασιλεύς τής Γαλλίας μπορεί να τή ζητήσει από τό βασιλέα Φίλιππο ό ο σύζυγός σας και μητέρα της νάρθη ή τήν πάρη ή ίδια από τ' άνάκτορα του Έσκουριάλ... Θάναγκαστήτε τότε να έξηγηθήτε... και άσφαλώς θά σάς έξορίσουν κι' από τήν Ίσπανία, έκτός άν σάς συλλάθουν...

Μά τό Θεό, είπε ο Γκονζάγκας, σταυρώνοντας τά χέρια του, άρχίζει να γίνεται κουτός, φταχέ μου Πεϋρόλ. Ο φόβος μήπως βρεθής έδώ άπέναντι στη σκιά του Λαγκαρτέρ, σέ κάνει να τά χάσεις. Έκτός άν φοβάσαι τή ντόνα Κρούζ τήν ίδια... Άκού: Μέσα σέ μία βδομάδα, ο πόλεμος θά έξη κηρυχτή μεταξύ Γαλλίας και Ίσπανίας... Σ' αυτό θά σουτελέσω και γώ με όλες μου τίς δυνάμεις...

Άν ο Λαγκαρτέρ δέν σκοτώθηκε τό πέρασμα του Πάνκορμου, όπως με βεβαίωσε, θά φροντίσω να τόν συλλάβω και θά τόν στείλω να σπασίη σέ καμιά από τίς τρομερές φυλακές τής Ίσπανίας...

Δέν έχουμε πειά να φοβόμαστε τίποτε από τό Λαγκαρτέρ, ύψηλότερα. Μά ή πριγκίπισσα σύζυγός σας είνε ακόμα πιο τρομερή. Θά φροντίσω να ξαναερθή τή κόρη της και ο αντίβασιλεύς θά τή βοηθήση...

Άν έρθη στην Ίσπανία, θά φροντίσω πάλι άπλούστατα να τή συνοδεύσω ως τά σύνορα... Ο τίτλος του σύζυγού της μ' έξουσιοδοτεί σ' αυτό... "Οι, τι κι' αν σουβή, ίδού ή οδηγεί μου γιά σέ α: Διάλεξε σ' αυτό τόν τόπο που άφασιομένους ύπηρετες, και μόλις ή δεσποινίς ντε Νεβέρ θά μπορούσε να σταθί σά πειά της έξακατασταθήτε στον πύργο, στον όποιο κανένας άλλος ός μη μη, έκτός από τό γιατρό κι' από σένα... Άλλοίμονο δέ σ' αυτόν που θά τολήση ν' άγγίξη τήν Αύγη ή τήν ντόνα Κρούζ... Δέν χρειάζονται πολλά πτώματα στο παίγνιδι μας: Ο νεκροί σηκώνονται καμιά φορά και κατηγορούν!

—Έστω, είπε ο Πεϋρόλ. Άς ζήσουν... μέχρι του θανάτου μας.

II ΣΑΒΕΡΝΥ ΚΑΙ ΝΑΒΑ-Γ

Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Σαβερνύ δέν ήταν πειά ο ίδιος... Μία ριζική μεταρρύθμιση είχε συντελεστή σ' αυτόν. Είχε γίνει σοβαρός κι' άν ήπιγαν τώρα στις έσπερίδες του αντίβασιλεύς, όπως ήπιγαν άλλοτε στις έσπερίδες του Γκονζάγκας, τό έκανε κατ' άνάγκην, γιατί ο ίδιος ο αντίβασιλεύς τόν προσκαλούσε. Μά ή έκφρασις του ήταν πάντα θλιμμένη και τό γέλιο του δέν άντηχούσε πειά, προκλητικό και θορυβώδες.

Εκείνη τή νύχτα, ο Σαβερνύ είχε φύγει από ένα σουτέ του «Παλαί-Ρουαγιαλ» κάπως νωρίτερα από τους άλλους προσκαλεσμένους, γιατί δέν είχε διάλογο διάθεσι, ούτε να πιή, ούτε να διασκεδάση.

Τό φεγγάρι φάτιζε τους έρημους δρόμους κι' ο νεαρός έπατριδής άκολουθούσε τή όχθη του Σηκουάνα, συλλογιζόμενος ότι από τότε που είχε φύγει ο Λαγκαρτέρ, δέν είχε άκούσει να γίνεται λόγος ούτε γιά τήν Αύγη, ούτε γιά τήν άγαπημένη του ντόνα Κρούζ.

Πρέπει αύριο χωρίς άλλο, σκέφτηκε, να πάω να ζητήσω πληροφορίες από τήν έξαδέλφη μου τήν πριγκίπισσα Γκονζάγκας...

Είχε φτάσει πειά στην Καινούργια Γέφυρα, όταν έξεαφνα έκουσε συγχρόνως βήματα και μπροστά του και πίσω του.

Ο Σαβερνύ έβριζε γρήγορα μία ματιά κι' είδε ότι μπροστά του ήταν ένας άνθρωπος και πίσω του άλλοι τρεις.

Εκείνοι που τόν άνηλούσαν, ήσαν αυτοί που έρχόντουσαν από πίσω του, γιατί κρατούσαν τά σπαθιά τους στο χέρι ενώ αυτός που ήταν μπροστά, είχε τό δικό του στή θήκη του. Ήταν τυλιγμένος σ' ένα σκοτεινόχρομο μανδύα και προσπέρασε τό νεαρό μαρκήσιο, χωρίς καν να τόν κυτάξει.

"Ήουχος πειά άπ' αυτή τή μεριά, ο Σαβερνύ γύρισε και κύ-

ταξε τους άλλους τρεις και, έξαφνασμένος, άντελήφθη ότι τόν είχαν πάρει τό κατόπι κι' ότι τόν έπλησίαζαν όλοένα, κουθεν- τιάζοντας μεταξύ τους με ύποπτο τρόπο.

Ο Σαβερνύ τράβηξε τό σπαθί του και τό κόλλησε κατά μήκος τό μηρού του, έτσι που να είνε έτοιμος ν' άμυνθή. Κατόπι έβράδυνε ο βήμα του κι' έξεαφνα γύρισε πίσω με τό σπαθί ύψηλότενο.

"Ήταν καιρός πειά, γιατί οι άγνωστοί τόν είχαν φτάσει κι' ύψωναν κι' αυτοί τά σπαθιά τους.

—Είμαστε, τού είπε τότε ένας άπ' αυτούς, φτωχοί έπατριδές χωρίς πεντάρα, άναγκασμένοι να ζητάμε έλεημοσύνη από τους διαβάτες. Νά τό καπέλλο μου, έξοχώτατε... Θά έχετε τήν κάλωσύν ή βάλετε σ' αυτό τό πουγγί σας...

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά άπόβησε τό καπέλλο του επάνω στο κρηπίδιμα του παταχι, ενώ συγχρόνως, τόσο αυτός, όσο κι' οι σύντροφοί του, λάβαιναν έπιθετική στάσι.

—Οι τρόποι σας που φαίνονται πολύ περίεργοι, παλληκαράδες μου, άπάντησε ο Σαβερνύ γελάοντας. Έγώ όμως συνηθίζω να άφήνω χρήματα γιά τους φτωχούς στο δίσκο τής έκκλησίας του Σαιν-Μαγκλοϋέρ και χωρίς να μου τά ζητάει κανείς.

—Θεωρήστε τότε και τό καπέλλο μου γιά δίσκο, είπε ο κακοποιός, που είχε μιλήσει και πρίν.

—Καθόλου, άπάντησε ο Σαβερνύ. Είνε βρωμερό και θά λερώση τά χέρια μου.

Και, δίνοντας μαζί στο καπέλλο με τό σπαθί του, τό έβριξε στο Σηκουάνα.

Τά σπαθιά άρχισαν άμέσως να διασταυρώνονται κι' από τήν πρώτη στιγμή, ο μαρκήσιος άντελήφθη πως είχε να κάνει με γερούς αντίπαλους, οι όποιοι ήξεραν να χρησιμοποιούν καλά τά σπαθιά τους.

Τήν ίδια στιγμή, ο άνθρωπος με τό μανδύα, που προχωρούσε μόνος του γι'ό στο σκατάδι, στάθηκε άπότομα, άκούγοντας τόν ήχο τών σπαθίων και, χωρίς να διστάση καθόλου, άρχισε να τρέχει προς τό μέρος τής συμπλοκής.

—Διάβολε! συλλογιόθηκε ο Σαβερνύ. Άν είνε κι' αυτός δικός τους, σίγουρα δέν θά ξαναϊδώ ποτέ πειά τή ντόνα Κρούζ.

Μά καθώς έκανε τή σκέψη αυτή, ο άγνωστος τού φώναξε:

—Κρατάτε καλά, φίλε!... Είμαι δικός σας!...

Τά λόγια αυτά τού άγνώστου τράβηξαν τήν προσοχή τών κακοποιών, οι όποιοί γύρισαν συγχρόνως τό κέφαλι τους προς τό μέρος του.

Ή εύκαιρία ήταν μοναδική κι' ο Σαβερνύ δέν τήν έχασε. Με μι' άστραπιαία κίνησι, άπλωσε τό σπαθί του και κάρφωσε τό μπράτσο του ενός άπ' αυτούς στο κορμί του.

Μά, παρ' όλο τό άρθρο αίμα που κυλούσε άπ' τό τραυματίο, ο πληγωμένος δέν κατέβησε τά όπλα και πήρε τό σπαθί του με τό άριστερό του χέρι, με τό όποιο τό χρησιμοποιούσε έξέ ίσου σχεδόν καλά όσο και με τό δεξί. Ήταν όλοάφανερο πειά πως οι τρεις κακοποιοί ήξεραν πολύ καλά τήν τέχνη του σπαθιοδ.

Ίσως μάλιστα να ήσαν έπαρχιώτες όπλοδιδάσκαλοι, που είχαν πάει να κάνουν τήν τήχη τους στο Παρίσι... Μά ο τρόπος με τόν όποιο τήν άναήττουσαν, ήταν κάπως τολμηρός και καθόλου πρακτικός... Ο Σαβερνύ κι' ο καινούργιος σύντροφός του τούς τό άπέδειξαν αυτό...

Μόλις ο νεαρός μαρκήσιος ένοιωσε ένα σπαθί πλάι στο δικό του, έξαναπήρε όλη τήν όρμη του κι' άρχισε τήν έπίθεσι. Οι δύο σύντροφοί κατάφεραν τώρα σπασίως τόπο, ώστε, έπειτ' από δύο-τρεις στιγμές, δέν είχαν μπροστά τους, παρ'ά μόνο τό κενό. Οι κακοποιοί είχαν θεωρήσει φρόνιμο να τό βάλουν στα πόδια και να πάνε να ζητήσουν έλεημοσύνη άλλοδ.

Ο πόν αναβίδη μάλιστα άπ' τους τρεις είχε χάσει τό καπέλλο κι' είχε κερδίσει μία γερή σπαθιά.

Οι δύο σύντροφοι, όταν έβρισκαν μόνοι, κυτάχτηκαν και μία κραυγή έκπλήξεως έξέφυγε από τά χείλη τους:

— Σαβερνύ!

—Ναθάϊ! Δέν έφυγες λοιπόν μαζί με τόν Γκονζάγκας;

—Όχι, άπάντησε ο Ναθάϊν. Αυτό όμως δέν μ' εμπόδιζει να έχω έξοριστή μαζί με τους άλλους πρώην φίλους μας.

—Εξόριστος;... Έσύ;

—Ναι, ναι... Τονομά μου φιγουράρει στον κατάλογο τών έξοριστών οίλων του Γκονζάγκας, που έγραψε και υπέγραψε ο ο ίδιος ο αντίβασιλεύς. Κι' έπειδ ήδεν έχω καμιά όσεί να με κλείσουν στη Βασιτίλλη, γι' αυτό βγαίνω μόνο τή νύχτα...

—Όστε σ' αυτό χρωστάω τήν εύτυχία ότι βρέθηκες έδώ και με βοήθησες;

—Ναι...

—Ε λοιπόν, άγαπητέ μου Ναθάϊν, με ύποπτες και θά σέ ύπηρετήσω κι' έγώ... Άύριο θά ίδω τόν αντίβασιλέα και μεθαύριο θά μπορείς να περιφέρεις άλευθέρως κάτ' άπ' τό φός τού

—Μάθετέ το, κόριε πριγκίπισμή! Μην ύπολογίζετε στην ύπασηή μου! Φόβεσέ ή ντόνα Κρούζ.

ήλιου, όπως όλος ο κόσμος. Μά απάντησέ μου σέ κάτι : Γιατί δέν ακολουθήσες τόν Γκονζάγκα ;

—'Ο Σαβερνύ ήξερε ότι απ' όλους τούς χθεσινούς φίλους του, ό Ναθάγι ήταν ό πιο τίμιος κι' ό πιο γενναίος. Καί γι' αυτό τό λόγo, πού θέσσε μία τέτοια ερώτηση θρά-καοστή :

—Γιατί τόν εγκατέλειπες καί σ' ό ίδιος ; ρώτησε ό Ναθάγι, αντί ν' απαντήσει, ανυθρόνοντας συγχρόνως πέρησαν τό κεφάλι του.

Οι δύο άντρες κυτάχθηκαν μία στιγμή, χωρίς νά μιλάνε.

—Γιατί ; φώναξε έξαφνα ό Σαβερνύ, σφίγγοντας τό χέρι του σ' αυτόν. Γιατί ούτε σ' όυτ' έγω γεννηθήκαμε γιά νά ύπηρετούμε δολοφόνους... 'Αγαπητέ μου Ναθάγι, έμεις έχουμε κάποια ίχνη συνειδήσεως μέσα στη σύγχρονη σαπίλα... 'Αν ήσουν ώστόσο μέ τό μέρος μου, αντί νά είσαι έναντιον μου στό κοιμητήρι του Σαιν-Μανγκλυόρ, ίσως τά πράγματα νά είχαν λάθει έντελώς διαφορετική τροπή.

—'Ο Ναθάγι χαμήλωσε τό κεφάλι του καί δέν απάντησε, γιατί αυτός, καθώς θα θυμόνται όι αναγνώσται μας, είχε τραυματίσει τό Σαβερνύ, ό όποιος απέληχθή την ντροπή του καί ειπε :

—Είμαστε άλλοτε τρελλοί, φίλε μου. Είνε καιρός πειά νά γίνουμε σοφάροι... "Ελα τώρα στό σπίτι μου... Θά περάσουμε τό ύπολοιπο της νύχτας μας κουβεντιάζοντας καί θα σου άνακόσω ένα σχεδίο, πού είμαι βέβαιος πώς θα σέ κάνει νά χαμογέλασες...

Καί οι δύο νεοί, πιασμένοι απ' τό μπράτσο, διευθύνθηκαν πρós τό μέγαρο του Σαβερνύ, πού βρισκόταν στην όδo 'Αρράς. "Επειτ' από λίγη ώρα, οι δύο φίλοι βρισκότουσαν καθισμένοι σέ δύο πολυθρόνες, σ' ένα σαλόνι του μεγάρου.

—Σέ άκούω, ειπε ό Ναθάγι.

—'Ακουσε... Μεταξύ του τρελλού, πού ήταν ό παλαιός Σαβερνύ καί του συγχρόνου Σαβερνύ, υπάρχουν όχτώ μέρες καί μία πολύ μεγάλη διαφορά... Τά γεγονότα ώριμάζουν τούς ανθρώπους περισσότερο από τά χρόνια...

—Νομίζεις λοιπόν πώς άρίμασε καί σ' ; ρώτησε ό Ναθάγι, χαμογελώντας.

—Ποιά εινε ή γνώμη σου γιά τόν ίππότη Λα γκαρντέρ ; ρώτησε ό Σαβερνύ, αντί νά απαντήσει.

—'Υπάρχουν ακόμα γενναίοι στη Γαλλία, άπάντησε ό Ναθάγι, μά κανένας δέν εινε πιο γενναίος απ' αυτόν. Είν' επί πλέον, τίμιος καί μεγαλόψυχος, πράγμα πολύ σπάνιο στην εποχή μας.

—Θά ήσουν πρόθυμος νά τόν ύπηρετήσες ;

—'Υπηρετήσαμε τό Γκονζάγκα έναντιον του.

Τό αντίθετο, θα ήταν πιο άξιο γιά μας...

—Αυτή εινε κι' ή δική μου γνώμη... Καί τώρα, πές μου τή γνώμη σου γιά τή δεσποινίδα ντε Νεβέρ ;

—Είνε έντελώς άξία του... "Αν μπορη τό σπαθί μου νά του φανή χρήσιμο, εινε στη διάθεσή του... 'Εσύ ιστάθηκες πιο τυχερός από μένα... μόρεσες νά του προσφέρης τό δικό σου σπαθί...

—Δέν τόν έξυπνέτησε, δυστυχώς σέ τίποτε... Μά δέν σπαίω έγω... Μά πές μου άκόμα, τί σκέφτηκες γιά τή ντόνα Κρούζ ;

—'Αν είχα την ίδια γνώμη μέ σένα άπάντησε ό Ναθάγι, γελώντας, θα ζήλευσε... "Η ντόνα Κρούζ θα γίνη μαρκησία... "Εχω τό προσιόημα καί τής τό εγχομαί...

—Ναί, θα γίνη μαρκησία... "Αλλά πρέπει νά την πάρουμε πρώτα μαζί μέ την Αύγη από τόν Γκονζάγκα.

—Μά πού βρίσκονται τώρα κι' οι τρες ; ρώτησε ό Ναθάγι, ένδιώντας τό Λαγκαρντέρ, την Αύγη καί τή ντόνα Κρούζ.

—Δέν έξερω τίποτε... Κι' αυτό μέ άνησυνε τρομερά...

—'Υπάρχει όμως ένα τρόπος νά τό μάθουμε.

—Ναί, άπάντησε ό Σαβερνύ, κυτάζοντας τον σά μάτια. 'Ετσιμαζόμεν νά σου τό πρτείνω...

—Θέλεις νά φύγουμε μαζί, ε ;

—Είσαι έξυπνος, αγαπητέ μου Ναθάγι... "Αν δέν σέ συναντούσα άπόψε, θα έφευγα μόνος μου... "Ηθελα μάλιστα νά ζήτησω τή σχετική έξουσιοδότηση από τή μητέρα της Αύγης καί τόν άντιβασιλέα... Πρέπει νά τή ζητήσω τώρα καί γιά τούς δύο μας...

—Μπορείς νά μέ κάνης ότι θέλεις αγαπητέ μου μαρκησία... Δέν πρόκειται βέβαια όπως ό Λαγκαρντέρ καί σ' ν' άποσπάσω τή μησητή μου από τά χέρια του Γκονζάγκα, μά θα ξεπλύνω τουλάχιστον έτσι τά χέρια μου, πού έξυπνέτησαν τό δολοφόνο του Νεβέρ...

—'Ο Σαβερνύ τόν άγκάλιασε καί του φώναξε :

—Εύχαριστώ... 'Αφού ό ίππότης δέν αναγνώρισε, αυτό σημαίνει ότι ό Γκονζάγκα κρατεί άκόμα ή λεία του... Μπορούμε νά του τή άποσπάσουμε, χωρίς ν' άναγκαστούμε νι' αυτ' νά χτυπίσουμε τόν Μοντιωπέ, τό Νοσέ καί τούς άλλους φίλους μας... "Ισως κι' αυτοί θάνοιον τά μάτια τους μία μέρα...

Οι δύο φίλοι πέρασαν τό πρωί μαζί, κάνοντας τή ποσοτομιασές τους γιά τήν προσεχή άναγνώσή τους. Στις τρεις τό άπόγευμα, παρουσιάστηκαν κι' οι δύο στην πριγκίπισσα μητέ-

ρα της Αύγης. 'Ο Ναθάγι δέν φοβόταν πειά τή Βασίλισση. "Από την ήμέρα πού ό Σαβερνύ ειχε πάει στην Αύγη τό μαντήλι, επάνω στό όποιο ό Λαγκαρντέρ, φυλακισμένος στό Σατελέ, ειχε γράψει λίγα λόγια μέ τό αίμα του καί προσπάντων άπό τό βράδυ, πού ειχε πληγωθή, ύποστηρίζοντας την Αύγη, ή πριγκίπισσα έννοιωθε μία βαθειά σπορη γι' αυτόν.

Γ' αυτό, ένα χαμόγελο φάνηκε στό πονεμένο πρόσωπό της, καθώς του έδινε τό χέρι της γιά νά τό φιλήση :

—Κυρία πριγκίπισσα καί αγαπητή μου εξαδέλφη, τής ειπε, ή μέρες περνάνε καί τά παιδιά σας δέν ξαναγύρισαν άκόμα.

—Δάκρυσά κύλησαν στό μάγουλο της πριγκίπισσης.

—Κλαίω καί προσεύχομαι, ειπε. 'Ο Θεός δέν μέ εισακούει...

—Κι' έγω έρχομαι νά σας ζητήσω μία χάρι, ειπε ό Σαβερνύ.

—Μιλήστε, σας την παραχωρώ έκ τών προτέρων.

—'Ακούστε, ό κ. ντε Ναθάγι κι' έγω...

—'Ο κ. ντε Ναθάγι δέν ειν' ένας απ' τούς εύνοούμενους του πριγκίπισου ; ρώτησε ή πριγκίπισσα κατασφύριζοντας.

—Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ό Ναθάγι, πού ήταν παρών κι' εκείνος—καί γι' αυτό θέλω νά ξεπληρωθώ γιά τά σφάλματά μου. Βοήθησα άλλοτε τόν Γκονζάγκα, μά την ήμέρα πού είδα πώς ή τιμή του άρχισε νά κηλιδώνεται, έκανα μεταβολή... Νά ό λόγος της παρουσίας μου στό μέγαρο σας...

—'Ο Θεός νά σας συγχωρήση όπως σας συγχωρώ τώρα κι' έγω... ψιθύρισε ή πριγκίπισσα. 'Αφού ό κ. ντε Σαβερνύ σας φέρεται έτσι, αυτό σημαίνει πώς εινε θεβταιος γιά σας...

—'Αν μας τό επιτρέπετε, κυρία, ειπε ό μαρκησίας, αύριο θα βρισκόμαστε στό δρόμο της 'Ισπανίας... "Ισως τά σπαθιά μας νά φανούν χρήσιμα στό Λαγκαρντέρ... "Εχουμε κορμιά, πού μπορούν νά του χρησιμεύσουν γιά προχόματα...

—Προχόματα, στό όποια δυστυχώς τά καταραμένα σπαθιά τών έχθρών μας άνοιξαν τρύπες... ειπε ή πριγκίπισσα. Πώς πάει ή πληγή σας, μαρκησιε ;

—'Ο Ναθάγι γλώμισσε, μά βρήκε τή δύναμη νά τή διακόψη καί νά τή μ' άξιολογήσει :

—Τό καταραμένο σπαθί πού τόν πληγωσε, ήταν τό δικό μου... καί γι' αυτό τό πέταξα... Αυτό πού έγω τώρα στό πλευρό μου, εινε παρθένο... "Αφού πρόκειται νά συντελέση στη σωτηρία της κόρης σας, εύλογήστε το, κυρία...

Καί, βγάιντας τό σπαθί του από τή θήκη του, ύποκλήθηκε μπροστά στη χίρα του Νεβέρ.

"Εκείνη γάρσε επάνω στό σπαθί τό σημείο του σταυρού καί έφερε κατόπι τή χείλη της στό άσάλι του.

—Αυτό τό σπαθί, αφιερώνεται στό ζέηξ στό παιδιά σας καί σέ σας, ειπε έπίσημα ό Ναθάγι. Δέν θα έξυπνέτηση κανένα άλλο.

—Καί τώρα, μάς επιτρέπετε νά φύγουμε, γιά νά συναντήσουμε τό Λαγκαρντέρ ; ρώτησε ό Ναθάγι.

"Η πριγκίπισσα μπήκε στό προσευχητήριο της καί νουάτισε μία στιγμή μπρός στον 'Εσταυρωμένο, πού ήταν πάνω απ' την είκόνα του Νεβέρ.

—Κι' έγω θα φύγω μαζί σας, ειπε, όταν ξαναγύρισε. Είνε κυρίως δικό μου καθήκον νά πάω νά βρω τήν κόρη μου...

—Μά θα τό επιτρέψη ό αντιβασιλεύς ; παρατήρησε ό μαρκησίας κατάπληκτος.

—'Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης δέν μπορεί ν' άρνηθη τίποτε στη χίρα του Νεβέρ.

'Ο Σαβερνύ ήξερε ότι ή άποφάσεις πού έπαιρνε αυτ' ή γυναίκα, ήσαν άνέκκλητες. Δέν τόλμησε λοιπόν νά έπιμείνη περισσότερο.

—'Εν τούτση περιπτώσει, ειπε ό Σαβερνύ, νά είστε θεβαία ότι ή ζωή μου σας άήκει...

—Κύριοι, ειπε ή μητέρα της Αύγης, ή σημερινή σας διαγωγή σας ξεπληρώνει από τά σφάλματα του παρελθόντος. 'Απόδειξις, ή εύγνωμοσύνη μου σέ σας... Θέλετε νά μέ συνοδεύσετε ως τόν αντιβασιλέα ;... Αύριο, χωρίς άλλο, θα μπορέσουμε νά φύγουμε καί ό Θεός θα ξαναδωση τά παιδιά στη μητέρα τους !

III

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

'Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης σπανίως εγκατέλειπε τίς διασκεδάσεις του, γιά ν' άσχοληθη μέ τίς ύποθεσεις του Κράτους. Μά αυτ' ή στιγμή, ή κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή.

(Ακολουθεί)

